

Press och information

Europeiska unionens domstol
PRESSMEDDELANDE nr 30/22
Luxemburg, den 22 februari 2022

Dom i mål C-483/20
Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Familjesammanhållning
– Redan beviljat skydd)

En medlemsstat kan utöva sin möjlighet att avvisa en ansökan om internationellt skydd med motiveringen att den berörda personen redan beviljats flyktingstatus av en annan medlemsstat

Familjesammanhållningen ska emellertid säkerställas när denna sökande är far till ett ensamkommande underårigt barn som beviljats subsidiärt skydd i den första medlemsstaten

Klaganden i det nationella målet beviljades flyktingstatus i Österrike år 2015. Därefter, i början av år 2016, reste han till Belgien för att där återförenas med sina två döttrar, varav en var underårig. Döttrarna beviljades subsidiärt skydd i Belgien i december 2016. År 2018 lämnade klaganden, utan att ha uppehållsrätt i Belgien, in en ansökan om internationellt skydd i denna stat.

Ansökan avvisades med stöd av den belgiska lagstiftning genom vilken förfarandedirektivet¹ införlivats, med motiveringen att klaganden redan hade beviljats internationellt skydd av en annan medlemsstat.² Klaganden överklagade avslagsbeslutet vid belgisk domstol och gjorde gällande att rätten till respekt för familjelivet och skyldigheten att ta hänsyn till barnets bästa, vilka slås fast i artikel 7 respektive artikel 24.2 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan), medförde att Belgien inte kunde använda sig av sin möjlighet att avvisa hans ansökan om internationellt skydd.

Mot denna bakgrund beslutade Conseil d'État (Högsta förvaltningsdomstolen, Belgien) att fråga EU-domstolen om det eventuellt förelåg undantag från denna möjlighet.

Domstolen (stora avdelningen) slår fast att **förfarandedirektivet,³ jämfört med artiklarna 7 och 24.2 i stadgan, inte utgör hinder för att en medlemsstat utnyttjar denna möjlighet med motiveringen att sökanden redan beviljats flyktingstatus av en annan medlemsstat, när denna sökande är far till ett ensamkommande underårigt barn som har beviljats subsidiärt skydd i den förstnämnda medlemsstaten. Detta påverkar emellertid inte tillämpningen av artikel 23.2 i skyddsgrundsdirektivet,⁴ avseende familjesammanhållning.**

Domstolens bedömning

Domstolen preciserar att medlemsstaterna inte är skyldiga att pröva om sökanden uppfyller kraven för internationellt skydd enligt skyddsgrundsdirektivet om ett sådant skydd redan säkerställts i en annan medlemsstat. Under dessa omständigheter ska medlemsstaterna avstå från att använda sig av den möjlighet som ges i förfarandedirektivet⁵ att avvisa en ansökan om internationellt skydd endast om de levnadsförhållanden som sökanden – i egenskap av person som beviljats detta skydd – kan förvänta sig i den andra medlemsstaten, på grund av systembrister

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/32/EU av den 26 juni 2013 om gemensamma förfaranden för att bevilja och återkalla internationellt skydd (EUT L 180, 2013, s. 60) (nedan kallat förfarandedirektivet).

² Enligt artikel 33.2 a i förfarandedirektivet får medlemsstaterna anse att en ansökan om internationellt skydd inte kan tas upp till prövning om en annan medlemsstat har beviljat internationellt skydd.

³ Artikel 33.2 a i förfarandedirektivet.

⁴ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/95/EU av den 13 december 2011 om normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd, för en enhetlig status för flyktingar eller personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande, och för innehållet i det beviljade skyddet (EUT L 337, 2011, s. 9) (nedan kallat skyddsgrundsdirektivet).

⁵ Artikel 33.2 a i förfarandedirektivet.

eller allmänna brister eller brister som rör vissa kategorier av personer, skulle innebära en allvarlig risk för att vederbörande utsattes för omänsklig eller förnedrande behandling, i den mening som avses i artikel 4 i stadgan.

Med hänsyn till betydelsen av principen om ömsesidigt förtroende för det gemensamma europeiska asylsystemet utgör nämligen ett åsidosättande av en unionsrättslig bestämmelse som ger personer som beviljats internationellt skydd en materiell rättighet, om det inte strider mot artikel 4 i stadgan, inte hinder för att medlemsstaterna använder sig av denna möjlighet. Till skillnad från skyddet mot all omänsklig och förnedrande behandling, är de rättigheter som garanteras i artiklarna 7 och 24 i stadgan inte absoluta och kan därför bli föremål för begränsningar på de villkor som anges i stadgan.⁶

Domstolen slår dessutom fast att **skyddsgrundsdirektivet⁷ ålägger medlemsstaterna att se till att familjen hålls samlad genom att införa ett visst antal förmåner för familjemedlemmarna till den person som beviljats internationellt skydd.** För att beviljas dessa förmåner,⁸ bland annat uppehållsrätt, krävs att tre villkor är uppfyllda. För det första ska personen vara en familjemedlem i den mening som avses i direktivet,⁹ för det andra ska personen för egen del inte uppfylla kraven för att erhålla internationellt skydd och för det tredje ska detta överensstämma med familjemedlemmens personliga rättsliga status.

Den omständigheten att föräldern och dennes underåriga barn färdades längs olika resvägar innan de återförenades i den medlemsstat där barnet beviljats internationellt skydd utgör inte hinder för att föräldern ska anses vara en familjemedlem till nämnda barn, under förutsättning att denna förälder vistades i den medlemsstaten innan beslutet med anledning av barnets ansökan om internationellt skydd fattades.

Vidare uppfyller en tredjelandsmedborgare, vars ansökan om internationellt skydd inte kan tas upp till prövning och således har avvisats i den medlemsstat där dennes underåriga barn har beviljats internationellt skydd, på grund av att denna medborgare beviljats flyktingstatus i en annan medlemsstat, inte för egen del de villkor som krävs för att beviljas internationellt skydd i den förstnämnda medlemsstaten.

Vad slutligen gäller frågan huruvida beviljandet av de förmåner som föreskrivs i skyddsgrundsdirektivet är förenligt med den berörda medborgarens rättsliga status, ska det prövas huruvida den berörda medborgaren inte redan har rätt till en bättre behandling i den medlemsstat som har beviljat dennes familjemedlem internationellt skydd än den som följer av nämnda förmåner. Med förbehåll för den hänskjutande domstolens prövning, tycks detta inte vara fallet i det nationella målet, eftersom beviljandet av flyktingstatus i en medlemsstat inte ger den som åtnjuter detta internationella skydd en bättre behandling, i en annan medlemsstat, än den som följer av sådana förmåner i denna andra medlemsstat.

PÅPEKAND: Begäran om förhandsavgörande gör det möjligt för domstolarna i medlemsstaterna att, i ett mål som pågår vid dem, vända sig till EU-domstolen med frågor om tolkningen av unionsrätten eller om giltigheten av en unionsrättsakt. Domstolen avgör inte målet vid den nationella domstolen. Det är den nationella domstolen som ska avgöra målet i enlighet med EU-domstolens avgörande. Detta avgörande är på samma sätt bindande för de övriga nationella domstolar där en liknande fråga uppkommer.

Detta är en icke-officiell handling avsedd för massmedia och den är inte bindande för domstolen.

Domen i [fulltext](#) publiceras på webbplatsen CURIA dagen för avkunnandet.

Kontaktperson för press: Gitte Stadler ☎ +352 4303 3127

⁶ Artikel 52.1 i stadgan.

⁷ Artikel 23.2 i skyddsgrundsdirektivet.

⁸ Dessa förmåner föreskrivs i artiklarna 24–35 i skyddsgrundsdirektivet.

⁹ Artikel 2 j i skyddsgrundsdirektivet.